

Dosarul nr. 2rac-281/21

Prima instanță: (Judecătoria Chișinău, sediul Centru) L. Bagrin

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) A. Panov, I. Țurcan, L. Pruteanu

ÎNCHEIERE

24 noiembrie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Mariana Pitic
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Societatea cu Răspundere Limitată ”Divexim Grup”, reprezentată de avocatul Caisîn Valentin, în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Societatea cu Răspundere Limitată ”Gorgan” împotriva Societății cu Răspundere Limitată ”Divexim Grup” cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată, împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2021,

c o n s t a t ă :

La 18 iulie 2020, SRL ”Gorgan” a depus cerere de chemare în judecată împotriva SRL ”Divexim Grup” cu privire la încasarea datoriei, dobânzii de întârziere și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, SRL ”Gorgan” a menționat că în perioada anilor 2018-2019, a livrat SRL ”Divexim Grup” deșeuri de floarea-soarelui după cum urmează:

- în temeiul facturii fiscale nr. EUK000212965 din 19 decembrie 2018, SRL ”Gorgan” a livrat SRL ”Divexim Grup” deșeuri de floarea-soarelui în cantitate de 13 610 kg, cu valoarea totală de 20 415 lei;

- în temeiul facturii nr. LV3915038 din 21 decembrie 2018, SRL ”Gorgan” a livrat SRL ”Divexim Grup” deșeuri de floarea-soarelui în cantitate de 8 960 de kg, cu valoarea totală de 7 616,72 de lei;

- în temeiul facturii nr. EUK000393504 din 05 februarie 2019, SRL ”Gorgan” a livrat SRL ”Divexim Grup” deșeuri de floarea-soarelui în cantitate de 8 230 de kg, cu valoarea totală de 6 995,47 de lei;

- în temeiul facturii nr. EUK000402486 din 07 februarie 2019, SRL Gorgan” a livrat SRL ”Divexim Grup” deșeuri de floarea-soarelui în cantitate de 8 270 de kg, cu valoarea totală de 7 029,50 de lei;

- în temeiul facturii nr. IV0264245 din 14 februarie 2019, SRL Gorgan” a livrat SRL ”Divexim Grup” deșeuri de floarea-soarelui în cantitate de 6 560 kg, cu valoarea totală de 5 576 de lei;

- în temeiul facturii nr. IV026426 din 28 februarie 2019, SRL Gorgan” a livrat SRL ”Divexim Grup” deșeuri de floarea-soarelui în cantitate de 17 620 de kg, cu valoarea totală de 14 977 de lei;

- în temeiul facturii nr. EUK000551628 din 11 martie 2019, SRL Gorgan” a livrat SRL ”Divexim Grup” deșeuri de floarea-soarelui în cantitate de 8 150 de kg, cu valoarea totală de 6 927,50 de lei;

- în temeiul facturii nr. EUK000746275 din 16 aprilie 2019, SRL Gorgan” a livrat SRL ”Divexim Grup” deșeuri de floarea-soarelui în cantitate 7 010 kg, cu valoarea totală de 5 958,50 de lei;

- în temeiul facturii nr. EUK000752370 din 17 aprilie 2019, SRL Gorgan” a livrat SRL ”Divexim Grup” deșeuri de floarea-soarelui în cantitate de 7 910 kg, cu valoarea totală de 6 723,50 de lei.

Reclamantul a menționat că în calitate de vânzător, și-a executat pe deplin obligația de livrare a mărfii, însă pârâțul, în calitate de cumpărător, nu a executat obligația de achitare a mărfii, acumulând o datorie pentru neachitarea mărfii în sumă de 82 219,19 lei, fapt ce se confirmă și prin Actul de verificare al decontărilor reciproce.

Astfel, la 19 mai 2020, în adresa SRL ”Divexim Grup” a fost expediată notificarea privind achitarea datoriei în sumă totală de 82 219,19 lei (recepționată la 25 mai 2020), însă aceasta a rămas fără răspuns.

La fel, reclamantul a specificat că pentru neexecutarea obligațiilor de achitare a plății pentru marfa livrată, SRL ”Divexim Grup” urmează să achite pe perioada 20 decembrie 2018 – 15 iulie 2020 o dobânda de întârziere, ce constituie suma de 19 065 de lei.

Reclamantul SRL ”Gorgan” a solicitat încasarea de la SRL ”Divexim Grup” a sumei de 82 219,19 lei cu titlu de datorie, suma de 19 065 de lei cu titlu de dobândă de întârziere și suma de 3 040 de lei cu titlu de taxă de stat.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 26 noiembrie 2020, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de SRL ”Gorgan”.

S-a încasat de la SRL ”Divexim Grup” în beneficiul SRL ”Gorgan” suma de 82 219,19 lei cu titlu de datorie, suma de 1 127,42 de lei cu titlu de dobândă de întârziere, suma de 2 500,40 de lei cu titlu de taxă de stat și suma de 2 250,50 de lei cu titlu de cheltuieli de executare.

În rest, cerințele au fost respinse.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că SRL „Gorgan” a livrat, iar SRL „Divexim Grup” a recepționat marfă în baza facturilor fiscale: nr. EUK000212965 din 19 decembrie 2018, eliberată pentru suma de 20 415 lei; nr. LV3915038 din 21 decembrie 2018, eliberată pentru suma de 7616,72 lei; nr. EUK000393504 din 05 februarie 2019, eliberată pentru suma de

6995,47 lei; nr. EUK000402486 din 07 februarie 2019, eliberată pentru suma de 7029,50 lei; nr. IV0264245 din 14 februarie 2019, eliberată pentru suma de 5576 lei; nr. IV0264246 din 28 februarie 2019, eliberată pentru suma de 14977 lei; nr. EUK000551628 din 11 martie 2019, eliberată pentru suma de 8150 lei; nr. EUK000746275 din 16 aprilie 2019, eliberată pentru suma de 5958,50 lei; nr. EUK000752370 din 17 aprilie 2019, eliberată pentru suma de 7910 lei.

Instanța de fond a stabilit de asemenea, că înscrisurile prezentate de reclamant demonstrează recepționarea de către pârât a mărfii în sumă totală de 84 628,19 lei, iar reieșind din Actul de verificare al decontărilor reciproce din 15 iulie 2020, societatea reclamantă a formulat obiecții în privința datoriei în mărime de 82 219,19 lei.

Prin urmare, instanța a apreciat ca fiind întemeiată cerința cu privire la încasarea datoriei în sumă de 82 219,19 lei.

Cu referire la pretenția privind încasarea dobânzii de întârziere, instanța a remarcat că, prin notificarea nr. 19/05 din 19 mai 2020, SRL „Gorgan” a somat SRL „Divexim Grup” să achite datoria în mărime de 82 219,19 lei, în termen de 10 zile lucrătoare de la recepționare, care a fost recepționată la 25 mai 2020.

Astfel, prima instanță a concluzionat că scadența obligației de achitare a datoriei a intervenit la data de 09 iunie 2020, reieșind din faptul că, calculul termenului acordat de către reclamant de 10 zile lucrătoare a început să curgă la 26 mai 2020, iar reieșind din circumstanțele expuse, instanța a stabilit că, pentru perioada 09 iunie 2020-17 iulie 2020, la suma datoriei de bază în mărime de 82 219,19 lei, reieșind din rata de bază a Băncii Naționale a Moldovei pentru perioada de referință, s-a format o dobândă de întârziere în sumă de 1 127,42 lei, în rest, urmând a fi respinse solicitările reclamantului.

Cu referire la compensarea cheltuielilor de judecată, instanța de fond a reținut că la înaintarea acțiunii, SRL „Gorgan” a achitat suma de 3 040 lei cu titlu de taxă de stat, potrivit ordinului de plată nr. 2 din 16 iulie 2020.

Totodată, instanța de fond a reiterat că ulterior, prin încheierea Judecătorei Chișinău, sediul Central din 26 octombrie 2020, s-a admis cererea de asigurare a acțiunii depusă de SRL „Gorgan” și s-a aplicat sechestru pe mijloacele financiare de pe conturile bancare, bunurile mobile și imobile ale SRL „Divexim Grup”, în mărimea sumei de 101 284,19 lei, iar pentru punerea în executare a încheierii respective, SRL „Gorgan” a achitat executorului judecătoresc Balan Cornelia suma de 2 250,50 lei, fapt confirmat prin ordinul de plată nr. 15 din 06 noiembrie 2020.

Deci, instanța de fond a concluzionat că deoarece suportarea cheltuielilor de judecată pretinse este confirmată prin înscrisurile sus-menționate, urmează a fi apreciată ca fiind justificată solicitarea privind încasarea de la SRL „Divexim Grup” în beneficiul SRL „Gorgan” a sumei de 2 500,40 lei cu titlu de taxă de stat, calculată proporțional pretențiilor admise și a sumei de 2 250,50 lei cu titlu de cheltuieli de executare.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 29 iunie 2021, a fost respins apelul declarat de avocatul Caisîn Valentin în interesele SRL „Divexim Grup” și s-a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Centru din 26 noiembrie 2020.

La 16 septembrie 2021, SRL "Divexim Grup", reprezentată de avocatul Caisîn Valentin, a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie respinsă integral.

Recurentul SRL „Divexim Grup”, în motivarea recursului a invocat că instanțele judecătorești au apreciat arbitrar probele și au examinat cauza ținând cont numai de argumentele pârâtului, au interpretat eronat normele de drept material, fapt ce a dus la încălcarea dreptului la un proces echitabil.

De asemenea, a menționat că la data de 07 septembrie 2019, la depozitul SRL „Divexim Grup” a avut loc un incendiu, în rezultatul căruia atât marfa, utilajul de producere, cât și producția finită, nu sunt pasibile comercializării și achitării sumei reclamantului, care nici nu a demonstrat prin probe stabilirea prețului deșeurilor livrate.

Mai mult ca atât, reprezentantul SRL „Divexim Grup” nu a fost prezentă la examinarea cauzei și la pronunțarea hotărârii instanței de fond, astfel fiindu-i încălcat dreptul la un proces echitabil.

La 19 octombrie 2021, instanța de recurs a expediat în adresa intimatului copia recursului, fiind recepționat de către SRL „Gorgan” la data de 25 octombrie 2021, conform avizului de recepție (f.d. 201).

La 19 noiembrie 2021, SRL "Gorgan" a depus referință la recursul declarat de SRL „Divexim Grup”, prin care a solicitat să fie considerat ca inadmisibil.

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 29 iunie 2021, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Recursul a fost declarat la 16 septembrie 2021, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinînd temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea *Helmerts c. Suediei* 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra

inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de SRL ”Divexim Grup”, reprezentată de avocatul Caisîn Valentin, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspundere Limitată ”Divexim Grup”, reprezentată de avocatul Caisîn Valentin.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Mariana Pitic

Dumitru Mardari